

עפ"א 29568/12/18 - יוסף מברוק עבד אלע'ני נגד הועדה המקומית לתכנון ובניה בקעת בית הכרם

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 29568-12-18 עבד אלע'ני נ' ועדה מקומית לתכנון בקעת בית הכרם

בפני כבוד השופטת תמר נאות פרי

המערער יוסף מברוק עבד אלע'ני
ע"י ב"כ עוה"ד מואיד קבלאן

נגד

המשיבה הועדה המקומית לתכנון ובניה בקעת בית הכרם ע"י ב"כ
עוה"ד ויסאם פארס

פסק דין

1. ערעור על החלטת בית המשפט השלום בעכו (כב' השופטת דנה עופר) בבצה"מ 43469-07-18 מיום 19.11.2018. ההחלטה קמא עוסקת בצו הריסה מנהלי אשר הוצא כנגד המערער ביום 12.7.2018 (להלן: "**הצו**") לגבי בנייה בחלקה 17 בגוש 19126 באדמות נח'ף (להלן: "**הבנייה**"). הצו מתייחס לפרטים הבאים: עבודות הכשרת קרקע והנחת משטח אספלט בשטח של כ-4.5 דונם (להלן: "**המשטח**"); הקמת גדר מסביב למשטח בגובה של כ-2 מ' (להלן: "**הגדר**"); והקמת שלט בגובה של כ-6 מ' וברוחב של כ-12 מ' (להלן: "**השלט**"). אין חולק כי אין היתר בנייה לגבי מי משלושת הפרטים.

טענות המערער בבית המשפט קמא -

2. לגבי המשטח - המערער הודה כי הוא זה אשר ביצע את העבודות, אך טען כי במרץ 2018, עוד לפני שביצע את העבודות, נפגש עם מהנדס המשיבה (להלן: "**המהנדס**"), ושמע ממנו כי אין צורך בהיתר בנייה לשם ביצוע העבודות הכרוכות בהקמת המשטח וזאת על מנת שהמשטח ישמש לצורך חנייה בכניסה לכפר. לטענתו, במהלך אותה פגישה, המהנדס אף התייעץ עם עובדת נוספת של המשיבה, אשר אמונה על בדיקת תכניות (להלן: "**העובדת**") ומהשיחה עמה עלה כי אין צורך בהיתר בנייה בכל הנוגע למשטח. עוד טען המערער כי הוא התבקש ע"י המהנדס להציג לו תכנית לגבי הקמת החניון על גבי המשטח והמערער פעל בהתאם לעצה זו, הכין תכנית והדמיה של החניון המיועד ואף הציג אישור של ראש המועצה לגבי ההקמה המיועדת של החניון. לשיטת המערער, הוא החל בעבודות הבנייה של המשטח בהסתמך על ההבטחה המנהלית שנתן לו המהנדס ולכן לא היה מקום להוציא את צו ההריסה. עוד טען המערער כי המשיבה נוקטת אכיפה בדרנית משיקולים זרים תוך הפניה לתא שטח סמוך באותו הגוש, אף שם הוכשרה קרקע והונח עליה אספלט, אך לא הוצא כנגד עבודות אלו צו הריסה מנהלי. בנוסף, טען המערער כי המדובר בשטח כולל של כ-2 דונם בלבד ומתוכם השטח שעליו הונח האספלט הינו כ-500 מ"ר בלבד וכי הנתונים בצו שגויים בהקשר זה.

באשר לגדר - טען המערער כי הוא לא הקים את הגדר, וכי ניתן לראות מהתמונות שהגדר מקיפה מבנים שמהווים חלק ממתקן של חברת "מקורות", הקיים במקום מזה זמן רב.

באשר לשלט - המערער טען כי השלט הוצב כשנה וחצי לפני מועד הוצאת הצו ואינו בגדר "בנייה חדשה" אשר לגביה ניתן להוציא צו הריסה מנהלי.

טענות המשיבה בבית המשפט קמא -

3. לגבי המשטח - עמדת המשיבה בבית המשפט קמא הייתה כי המהנדס לא נתן למערער אישור לבצע את העבודות ללא היתר וכי אף אם המערער סבר שניתן להבין מהשיחה עם המהנדס שאפשר לבצע את העבודות ללא היתר, אזי שאין המדובר בהבטחה מנהלית ובוודאי שלא הבטחה שניתן לאכוף, שכן למהנדס אין סמכות לפטור מהצורך לקבל היתר בנייה כדין, מה גם שהמדובר בקרקע חקלאית ועובר לקבלת היתר יש צורך בהגשת בקשה לשינוי ייעוד באמצעות תכנית מתאימה. עוד נטען כי אכן השטח של האספלט שהונח קטן מאשר זה שמופיע בצו, אלא שהדברים נובעים מטעות חישובית של המפקח מטעם המשיבה אשר הסתמך על התשריט והסקיצה שמסר לו המערער בעצמו.

באשר לגדר ולשלט - טענת המשיבה בשלב הראשון הייתה כי יש להחיל גם עליהם את הצו. עוד נטען, כי אין המדובר באכיפה בררנית וכי אין מקום לבטל את הצו.

הדין בבית המשפט קמא -

4. במהלך הדיון קמא נחקרו המערער, המהנדס ומנהל הפיקוח אצל המשיבה. בשלב מסוים של הדיון - הודיע בא כוח המשיבה כי יש לצמצם את הצו כך שיחול רק על העבודות הכרוכות בהקמת המשטח, וזאת לאחר שהתברר שהגדר אכן קשורה למתחם של מתקן "מקורות", ולכן - הגדר הוקמה לפני פרק זמן רב ולא על ידי המערער, ולאחר שאף התברר שהשלט הוקם כשנה וחצי עובר לביצוע עבודות האספלט. לאחר הודעה זו של ב"כ המשיבה, בדבר צמצום תחולת הצו, טען ב"כ המערער כי לא ניתן "לצמצם" צו, לא ניתן לבטל חלק מצו ויש מקום להורות על ביטול הצו כולו.

5. נתון נוסף שיש לציין לגבי מהלך הדיון בבית המשפט קמא הינו שבמסגרת חקירת המערער הוא שב על טענתו לפיה המהנדס מסר לו שהוא לא יזדקק להיתר בניה ואף טען כי ברשותו שיחה מוקלטת היכולה לתמוך בגרסתו, אלא שהמערער לא הציג את ההקלטה ולא הגיש אותה כראיה.

ההחלטה נשוא הערעור -

6. בית המשפט קמא סקר את הוראות חוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965 (להלן: "**החוק**") אשר מכוחן הוצא צו ההריסה המנהלי והמאפשרות ביטול צו שכזה (סעיפים 221 ו-229); סקר את הפסיקה המדגישה את חשיבותו של צו ההריסה המנהלי ככלי אכיפה יעיל ומהיר ואת המגמה לצמצם בביקורת השיפוטית בהתייחס לצווים שכאלו; התייחס לפסיקה שעניינה חזקת תקינות המעשה המנהלי והתייחס אף לדוקטרינת הבטלות היחסית בזיקה לצווים מנהליים.

7. מבחינה עובדתית, בית המשפט קמא קבע כי בהתאם להודאתו של המערער, העבודות הכרוכות בהקמת המשטח היו עבודות "חדשות" (מבחינת מועד ביצוען) ולכן המדובר בעבודות שניתן להוציא לגביהן צו הריסה מנהלי. עוד נקבע עובדתית לגבי המשטח כי יש לדחות את גרסת המערער לפיה הוא קיבל "אישור" לביצוע העבודות מהמהנדס. נקבע כי גרסה זו סומכת על עדותו בעל פה של המערער בלבד, ולא רק שהוא לא הציג אסמכתא או ראיות שתומכות בגרסה זו, אלא שהוא בחר שלא להציג הקלטה המוכיחה **לטענתו** את הדברים - ואין אלא להסיק שבאותה הקלטה לא נמצא תימוכין כאמור. עוד נקבע כי הגרסה נראית בלתי סבירה על פניה, שכן קשה להניח שהמהנדס פנה לעובדת, העוסקת בבדיקת תכניות, והיא אשר מסרה שאין צורך בקבלת היתר. לסיכום נושא זה -

נקבע חד משמעית שיש לדחות את גרסת המערער ולהעדיף על פניה את גרסת המהנדס לפיה הוא לא אמר למערער שבניית המשטח לא דורשת היתר בניה.

8. מבחינה משפטית, בית המשפט קמא אישר את צמצום הצו, כך שלא יתייחס לגדר ולשלט, וקבע כי אין מקום להורות על ביטול כל הצו נוכח צמצומו. אמנם, כך נקבע, מן הראוי היה לבדוק את הנתונים לגבי הגדר והשלט בדיקה קפדנית יותר עובר להוצאת הצו, אולם משביקשה המשיבה במהלך הדיון לצמצם את הצו כך שיחול רק על המשטח, אין בכך כדי לפגוע במערער ואין בכך כדי להביא לבטלות הצו כולו - וזאת שעה שלגבי המשטח אכן היה מקום להוציא את הצו לגופו.

9. עוד באשר למשטח, נקבע כי אמנם השטח הינו של כ-800 מ"ר בלבד, וזהו שטח מצומצם משמעותית יחסית לשטח שמופיע בצו, וכי מן הראוי היה שהמפקח יבצע בדיקות מדויקות באשר לגודל השטח ולא יסתמך על התכנית או על התשריט שהציג לו המערער. עם זאת נקבע, כי טעות זו אין בה כדי להכשיר את הבנייה הבלתי חוקית ואף אם נפלה טעות בחישוב השטח אין בכך כדי להביא לבטלות הצו.

10. בסוף ההחלטה נקבע כי נדחות אף הטענות בדבר אכיפה בררנית שכן הן הועלו באופן סתמי וללא כל ביסוס, וסיכומה של ההחלטה הייתה לדחות את הבקשה ולהותיר על כנו את צו ההריסה ככל שהוא מתייחס למשטח.

טענות המערער -

11. לשיטת המערער יש מקום להתערב בהחלטת בימ"ש קמא ולהורות על ביטול הצו.

12. הטענה המרכזית והעיקרית של המערער הינה, כי לא ניתן לאפשר מצב שבו המשיבה "מוותרת" על חלק מצו הריסה וחוזרת בה מהצו באופן חלקי. לשיטתו, יש להתייחס לצו ההריסה כאל מסמך כולל, כמקשה אחת, ולא ניתן לפצל אותו לחלקים כך שהביטול של אותו החלק שבצו שמתייחס לגדר ולשלט חייב היה להביא לביטול הצו כולו מדעיקרו. לשיטת המערער, שעה שב"כ המשיבה נוכח לדעת שנפלו פגמים בהוצאת הצו בהתייחס לגדר ולשלט במהלך הדיון, ושעה שהוא ביקש לצמצם את הצו ולהוציא מתחולתו את הגדר ואת השלט, היה מקום לבטל את הצו כולו.

13. הטענה הנוספת הינה כי מן הראוי היה לתת משקל לכך שהצו הוצא בהתייחס ל-4.5 דונם למרות שהוכח ששטח המשטח הינו 800 מ"ר בלבד והדבר מעיד על דפוס עבודה הלוקה בחסר מצד המשיבה, כאשר הדברים עולים כדי פגם שמחייב את ביטול הצו. בהקשר זה עוד נטען, כי אם הגורם האמון על הוצאת הצו היה יודע שהשטח מצומצם בהרבה והיה יודע, במועד הרלבנטי, כי הצו לא יכול להתייחס לגדר או לשלט, אזי שהוא לא היה מוציא מלכתחילה את הצו המנהלי.

14. עוד במסגרת הודעת הערעור הועלו שוב הטענות לגבי כך שבמסגרת פגישה בין המערער לבין המהנדס הובהר למערער שאין צורך בהיתר בנייה בכל הנוגע להקמת המשטח.

15. הועלו אף טענות לגבי כך שבמסגרת החקירה של עדי המשיבה הם נשאלו שאלות בנוגע לעבודות בנייה שמתבצעות בקרקעות סמוכות ללא היתר, אך לא סופקו תשובות שמניחות את הדעת ובדומה, נטען כי קיימים שלטים רבים באזור אשר גם לגביהם לא הוצאו צווי הריסה מנהליים, כך שבוצעה אכיפה סלקטיבית שלא כדין בהתייחס למערער.

טענות המשיבה -

16. המשיבה מבקשת שלא להתערב בהחלטת בימ"ש קמא. לשיטתה, אין כל מקום לקביעה לפיה שעה שמצומצם היקפו של צו הריסה מנהלי, המשמעות הינה שיש להורות על בטלותו כולו. המשיבה הסבירה מדוע במהלך

הדין, ולאחר שהתבררו חלק מהנתונים, היא הגיעה למסקנה שיש מקום לצמצם את הצו וביקשה מביהמ"ש להורות כך דווקא על מנת לשמור על זכויותיו של המערער ונוכח הנתונים שהועלו ואשר לא היה בידה לסתור. לשיטתה, תכלית הצווים המנהליים תיפגע לו נגיע למסקנה לפיה אין אפשרות לצמצם את תחולתו של צו מסוים וכי האפשרות היחידה הינה להורות על בטלות הצו כולו.

17. באשר לשאר טענות המערער, מבקשת המשיבה להתבסס על הקביעות של בית משפט קמא ולאמץ אותן.

דין והכרעה -

18. לאחר שקילת טיעוני הצדדים ועיון במסמכים מצאתי כי דין הערעור להידחות.

19. צמצום הצו - אני מסכימה עם עמדת המשיבה ולפיה אין מקום לקבוע כי כל אימת שמתברר שיש מקום לשנות את היקפו של צו ההריסה לא ניתן לעשות זאת והאפשרות היחידה הינה ביטולו באופן גורף. במקרה הנוכחי מדובר בצו שהוצא לגבי שלושה פריטים, כאשר התברר ששניים מהפריטים הוקמו במועד הקודם למועדים המאפשרים להוציא צו הריסה מנהלי, ולגבי אחד הפריטים התברר שיש ספק אם המערער הוא שהקים אותו.

במצב דברים שכזה לא ניתן לומר שיש לבטל את הצו גם בכל הנוגע לפריט השלישי אשר הוקם בתכוף לפני מועד הוצאת הצו וזאת כאשר אין מחלוקת שהמערער הוא שבנה את הפריט ושאלו לפריט היתר, למרות שיש צורך בהיתר שכזה.

יש לראות בצו כהחלטה מנהלית שניתן לפצל אותה על יסוד גזירה שווה מדוקטרינת "העיפרון הכחול" או דוקטרינת הבטלות היחסית - ומצאתי כי האיזון שבין האינטרסים המתנגשים מחייב את המסקנה שאכן מן הראוי היה להותיר על כנו את הצו המצומצם.

יובהר, כי זכויותיו של המערער לא נפגעו באופן זה או אחר נוכח צמצום הצו, לאחר שהתבררו הנתונים לאשורם, ואין כל סיבה לבטל את הצו שמתייחס לעבודה שבוצעה ללא היתר, בשטח נרחב.

אפנה בהקשר זה, רק כדוגמא, למקרים הבאים - אשר אף בהם הוגשו בקשות לביטול צווי הריסה מינהליים והתוצאה הייתה קבלת **חלק** מהטענות וביטול **חלקי** של הצו, כלומר - צמצום תחולתו ולא ביטולו לחלוטין: עפ"א (מחוזי חיפה) 40583-10-18 **מורשד נ' היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה** (12.12.2018); עפ"א (מחוזי חיפה) 39111-11-17 **סעיד נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה חדרה** (31.12.2017); עפ"א (מחוזי חיפה) 45601-03-17 **בנימין נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה חיפה** (2.7.2017).

20. באשר לגודל המשטח - כפי שקבעה כב' השופטת קמא אכן יש להצר על כך שהמפקח לא רק שהסתמך על הסקיצה שהגיש לו המערער אלא שאף שגה בביצוע החישובים של הנתונים המספריים שמופיעים במסמך, וברי כי לו היה מבצע המפקח עבודה קפדנית יותר לא היה טועה באשר לגודל המשטח כפי שטעה. יש לוודא שמופצות הנחיות קפדניות יותר למפקחים לגבי אופן הבדיקה, שכן אין זה המקרה הראשון ונקווה שיהיה בין האחרונים.

21. עם זאת, והגם שהמדובר בפער משמעותי והגם שהדבר מלמד על פגם שנפל בתהליך הוצאת הצו, המדובר בפגם שאינו מחייב את ביטולו ונזכור כי לפי הוראות סעיף 229 לחוק, בית המשפט יורה על ביטול צו הריסה מנהלי רק אם הוא שוכנע שנפל בצו "פגם חמור שבשלו יש לבטל את הצו". המדובר ללא ספק בפגם, אך לא בפגם חמור ולא בפגם שבשלו יש לבטל את הצו.

22. אפנה בהקשר זה לרע"פ 8705/18 **ג'מאל יאסין נגד הוועדה המקומית לתכנון ולבניה שפלת הגליל** (13.12.2018), אשר שם התברר ערעור על החלטתי בעפ"א 17376-09-18. באותו עניין ניתן צו הריסה שמתייחס לבנייה בשטח של 65 מ"ר, אם כי התברר שהשטח הינו 30 מ"ר בלבד. עמדתי הייתה כי המדובר בפגם, אלא שאין הוא

חמור ואין בו כדי לחייב את ביטול הצו, לרבות בשל שלא שוכנעתי שלו היו מוצגים הנתונים המדויקים בפני הגורם שהוציא את הצו, הוא היה מגיע למסקנה אחרת ולא מוציא את הצו. בהחלטתו של ביהמ"ש העליון הנכבד נקבע כי אין מקום לבטל את הצו, כי אין חשש לעיוות דין שנגרם למבקש שם, שכן אין היתר לגבי המבנה, הבנייה שלו אינה כדין ואחת היא אם המדובר במבנה המשתרע על 60 מ"ר או על 65 מ"ר. עוד נקבע כי אכן נפלו פגמים בתהליך הוצאת הצו אך באיזון שנערך בין השיקולים הצריכים לעניין, לא היה מקום להורות על ביטול הצו.

23. עמדתי היא, כי הנתונים בתיק הנוכחי מחייבים את אותה המסקנה, דהיינו כי אין מקום להורות על ביטול הצו למרות הפגמים בתהליך הוצאתו הכרוכים בכך שהגורם אשר חתם על הצו סבר כי המדובר בשטח רב מאשר השטח בפועל (ואף סבר שהמדובר בעבודות "טריות" בהתייחס לגדר ולשלט). הלכה היא כי גם מקום שנפל פגם בהליך המנהלי אשר הניב "תוצר מנהלי", כגון צו ההריסה, אין הדבר גורר בהכרח את בטלותה של הפעולה המינהלית מדעיקרה, ויש להבחין בין הפגם לבין נפקות הפגם ולבחון את משמעות הפגם בכל מקרה לגופו בהתאם למכלול הנסיבות, אגב הקניית גמישות לבית המשפט בבחירת הסעד המתאים (דפנה ברק ארז, **משפט מנהלי** (התש"ע-2010), 795, יואב דותן "במקום בטלות יחסית", **משפטים** כ"ב (תשנ"ד) 587), וראו את סיכומם של הדברים בבג"ץ 5303/16 **יעל גרמן נ' שר הבריאות**, סעיף 20 (13.11.2018).

24. בהקשר הספציפי של החלטת דוקטרינה "הבטלות היחסית" או "התוצאה היחסית" על האקט המנהלי הכרוך בהוצאת צווי הריסה - אפנה עוד לרע"פ 5387/16 **עבד אלראזק נ' מדינת ישראל - יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים** (19.09.2016), שם נפלו פגמים בתהליך הוצאת צו הריסה מינהלי, שכן לא פורטו בתצהיר של המפקח מועדי הביקורים בשטח, ולא ניתן היה לדעת אם המדובר בבניה שהושלמה או בניה "טרייה", ולמרות זאת נפסק כי אין מקום לבטל את צו ההריסה, לאמור:

"בתצהירי המהנדס והמפקח אכן נפלו פגמים שיש להצטער עליהם, שהרי על המשיב להקפיד ולדייק בעריכת פרטי התצהירים, שמא תצא תקלה תחת ידיו ... יחד עם זאת, במקרה דנן נבחנו כל טענותיו של המבקש כדבעי בידי בית המשפט המחוזי הנכבד, אשר מצא כי לא נפל פגם מהותי בצו ההריסה, מושא המבנה, וקבע כי התקיימו התנאים הנדרשים בחוק לצורך הוצאתו. בנסיבות אלו - לא מצאתי כי עניינית יש מקום ליתן רשות ערעור, שהרי אכן תורת "התוצאה היחסית" מצדיקה את התוצאה."

בדומה, ברע"פ 9553/04 **שבאנה נ' יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים** (10.11.2004) התברר מקרה בו נפלו בצו ההריסה פגמים עקב אי ציון המיקום של המבנה הרלבנטי, ובית המשפט קבע כי:

"אכן, בצו ההריסה נפלו פגמים. על כך יש להצטער ולא למותר להדגיש כי צו הריסה מנהלי יש לו השלכות מהותיות על קניינו של הפרט, ועל כן צריכה הרשות להקפיד הקפדה יתירה על קיום הוראות החוק ככתבן וכן לדקדק ולדייק בזיהוי המבנה המיועד להריסה ובתיאור פרטיו, שמא תצא תקלה תחת ידה וייהרס המבנה הלא נכון. יחד עם זאת, במקרה דנן נבחנו הטענות שהעלתה המבקשת באופן ממצה על ידי הערכאות דלמטה אשר מצאו כי לא נפל פגם מהותי בצו ההריסה ...".

עוד אפנה לרע"פ 9242/16 **מרזוק נ' יו"ר הוועדה המחוזית לתכנון ובניה, מחוז צפון** (08.05.2018), אשר ניתן לאחרונה, שם הטענה הייתה שנפל פגם בהוצאת צו הריסה מינהלי בשל שמי שחתם על התצהיר התומך לא היה מוסמך לחתום על תצהירים שכאלו, וכך נפסק:

"אין חולק כי המבנה מושא הצו נבנה ללא היתר, וכי המבקש הוא בעליו. מבקש לא חלק על

נכונות האמור בתצהיר ועל כך שהתנאים להוצאת צו ההריסה התקיימו. בנסיבות אלה, גם אם נפל פגם בתצהיר על בסיסו הוצא הצו - ואיני קובע כך - אין מדובר בפגם מהותי, ולאור תורת הבטלות היחסית אין מקום לבטל את צו ההריסה (ראו והשוו לרע"פ 9686/10 **סלאמי נ' הועדה המחוזית לתכנון ובניה דרום** (2.1.2011); רע"פ 5387/16 **אלראזק נ' מדינת ישראל - יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים**, בפסקה 19 (19.9.2016) ...; רע"פ 6032/13 **אהרן נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ולבניה טבריה** (19.1.2014)). מידת התערבותו של בית המשפט בהוצאת צווי הריסה מינהליים היא צרה ומוגבלת לפגמים חמורים העלולים להביא בסופו של דבר לבטלות צו ההריסה (רע"פ 8655/13 **מדינת ישראל נ' חג' יחיא**, פסקה 25 (14.6.2015) ... לא כך בענייננו. זה המקום להזכיר כי צו הריסה מינהלי ניתן בידי הרשות סמכות להרוס בניה בלתי חוקית בהליך משפטי מהיר, והוא מהווה כלי מהיר ואפקטיבי במלחמה בבניה הבלתי חוקית. תכליתו של צו ההריסה המינהלי היא מניעה וסילוק של בניה בלתי חוקית על אתר כדי שלא לאפשר קיבוע של "עובדות בשטח" (רע"פ 5584/03 **פינטו נ' עיריית חיפה**, פ"ד נט(3) 577, 590 (2004); רע"פ 8720/09 **אבו רנה נ' ראש עיריית חיפה ויו"ר הועדה המקומית** (1.11.2009) ... מטעמים אלה נובעת גם החשיבות שבאכיפה מיידיית ומהירה של הצו, כאשר ביטול או דחייה של ביצועו תיעשה במקרים נדירים "שאם לא כן, נימצא מסכלים את מטרת האכיפה המנהלית..") (החלטתי ברע"פ 9801/17 **ורדה נ' הועדה המחוזית לתכנון ובניה**, בפסקה 13 (22.1.2018)).

25. באשר להבטחה השלטונית הנטענת - נזכיר כי טענת המערער הייתה שנאמר לו מטעם המהנדס שהעבודות של הקמת המשטח אינן דורשות היתר בנייה, אלא שהמדובר בטענה עובדתית שנדחתה באופן מפורט ומנומק ע"י ביהמ"ש קמא לאחר ששמע את העדות של המערער ושל המהנדס וקבע באופן ברור שגרסה אחת מהימנה עליו וכי יש לדחות את הגרסה שמנגד. המדובר בקביעה עובדתית "מובהקת" שערכאות הערעור ממעטות להתערב בהן ואין כל סיבה לעשות כן במקרה הנוכחי (רע"פ 4833/18 **בן עזרא נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ולבניה עכו** (14.8.2018); רע"פ 3158/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (26.6.2018); רע"פ 2423/18 **עוזרי נ' מדינת ישראל** (20.6.2018)).

26. לגבי הטענה בדבר אכיפה סלקטיבית - הרי שאף טענה זו נדחתה ע"י בימ"ש קמא, אגב הקביעה לפיה לא הוכחו היסודות הנדרשים, ושוב, עסקינן בקביעה עובדתית שלא מצאתי כל מקום להתערב בה.

סיכום -

27. מהמקובץ עולה כי אני מורה על דחיית הערעור וצו ההריסה נותר על כנו.

ניתן היום, י"ז טבת תשע"ט, 25 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.